

тъ чиновници. Огъ два входа, единътъ отъ дѣсно, а другийтъ отъ лево, са отиваше къмъ тѣзи сѣдалища, и отъ тамъ тоже, сирѣчь отъ жгълитъ на продълговата арена, влѣзвахъ въ нея и гладиаторытъ. Ъкы рѣшетки на тѣзи жглы браняхъ зрителитъ отъ сѣко възможно увлеченіе на звѣроветъ които можахъ да ги уплашгтъ или докачатъ и ги принуждавахъ да са задоволяватъ съ назначенитъ тѣмъ жертвы. Вънъ отъ рѣшетката която ображдаше сичката арена и върху която са опирахъ най долнитъ сѣдалища, виждахъ са гладиаторскы надписы и изображения, чрѣзъ които са извѣстяваше видѣтъ на борбитъ въ цирка. Огъ странж на здаието имаше тѣрбы невидимы, които презъ маранита на деня вливахъ върху зрителитъ некуستنна роса пълна отъ пріятны благоуханія.

Слугытъ на цирка бѣхъ натоварены да обтегнѣтъ надъ цирка великолѣпната завѣса, изямѣрванѣето на която си прасвовахъ, Кампанцытъ. Тѣзи завѣса бѣ истъкана отъ най бѣла вълна на Апулія и поѣстрена съ багряны линии, но или по нѣкое невниманіе на слугытъ, или по нѣкой сѣщественъ недостаткъ на машинытъ, въ сегашния случай тѣзи завѣса не бѣше обтегнѣта надъ сичкото пространство на цирка и една часть оставаше отворена на пламеннытъ лучи на слънцето. Зрителитъ мѣряхъ за неспособността на слугытъ, виконетъ и шумѣтъ на множеството явно изсказвахъ общото неблагодареніе.

Единътъ Панса който посрѣщаше разноскытъ на зрѣлището показваше явно неудоволствието си, и са заканяше да накаже строго настойника (villicus), който запѣхтѣвъ испотенъ тичаше да дава безполезны заповѣди и са заканяше и той на по долнитъ отъ него.

Но заведнѣжъ сичката тѣзи глѣчка утихнѣ, и слугителитъ напустнѣхъ тшетнытъ си старанія, множеството мѣкнѣ и са забрави непокрытото надъ цирка пространство, защото въ тѣзи минута силно екнѣхъ военнытъ трѣбы и гладиаторытъ влѣзохъ въ арената съ тѣржество и парадъ. Полека и спокойно тѣ присгѣпвахъ за да можгтъ зрителитъ да са начудгтъ на важното спокойствіе на физиономитъ имъ, на силнытъ имъ мышцы, на пѣстрото имъ обрѣжанье и чрезъ туй да са управятъ въ състезаніята на борбата като са рѣководгтъ отъ впечатленіята на туй зрѣлище.

— О, викаше довнната Фулвія като надничаше заедно съ сугругата на Панса и са опираше на великолѣпнытъ мраморы на опредѣленитъ за патриціитъ сѣдалища. О, видишь ли оногози исполинскій гладиаторъ? колко странно е той обрѣженъ!

— Да! рече сугругата на Панса, задоволна че, като познаваше